

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/687/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3112223259
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 01. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Zajacová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3112223259.3

Rozhodnutie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Zajacovej a sudcov JUDr. Márie Vrtochovej a JUDr. Denisa Vékonyho v právnej veci navrhovateľky Ing. R. C., štátnej občianky Z. republiky, bytom Y.- S., S. č. XXX, v konaní zastúpenej JUDr. Jozefom Herbulákom, advokátom, so sídlom Trenčín, Brnianska 1K proti odporcovi L. C., štátnemu občanovi Z. republiky, bytom Y.- S., S. č. XXX, v konaní zastúpenému JUDr. Petrom Slaninom, advokátom, so sídlom Trenčín, Braneckého 14, o vylúčení z užívania domu, na odvolanie navrhovateľky proti rozsudku Okresného súdu Trenčín č.k. 27C/199/2012-289 zo dňa 17. júna 2014, jednohlasne, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa potvrdzuje .

Navrhovateľka je povinná zaplatiť odporcovi náhradu trov odvolacieho konania v sume 69,91 eur za trovy právneho zastúpenia, k rukám právneho zástupcu odporcu JUDr. Petra Slaninu, advokáta, do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom zamietol návrh navrhovateľky, ktorá sa domáhala, aby bol odporca úplne vylúčený z užívania rodinného domu s.č. 406, postaveného na parc.č. 757, k.ú. Chocholná- Velčice, zapísaného na LV č. 1582. O náhrade trov konania rozhodol tak, že navrhovateľke uložil povinnosť zaplatiť odporcovi náhradu trov konania v sume 99,- eur za zaplatený súdny poplatok a v sume 729,19 eur za trovy právneho zastúpenia, všetko k rukám JUDr. Petra Slaninu, advokáta, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Svoje rozhodnutie vo veci samej súd prvého stupňa odôvodnil podľa čl. 16 ods. 2 a čl. 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 3 a čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa § 146 ods. 2 Občianskeho zákonníka a uviedol, že v čase podania návrhu navrhovateľky na začatie konania boli navrhovateľka a odporca manželmi. Z ich manželstva pochádzajú dve deti, t.č. plnoletý Jakub Husár a t.č. plnoletý V. C.. M. C. je študentom vysokej školy, V. C. bol v roku 2013/2014 študentom 4. ročníka strednej školy. Medzi účastníkmi nebolo sporné, že ich manželstvo bolo v priebehu tohto konania zrušené rozvodom rozsudkom Okresného súdu Trenčín č.k. 26P/134/2012-162 zo dňa 16.08.2013, právoplatným dňa 03.09.2013. Taktiež medzi nimi nebolo sporné, že odporca v dome nebýva už viac ako dva roky, od januára 2012. Medzi účastníkmi konania prebieha konanie o vypořádanie ich bezpodielového spoluvlastníctva na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 27C/167/2013, ktoré doposiaľ nie je skončené. Predmetom konania o vypořádanie BSM je aj predmetný rodinný dom, z užívania ktorého chce navrhovateľka týmto návrhom odporcu vylúčiť. Predmetom konania bolo posúdenie konania účastníkov konania, a to s ohľadom na nariadené predbežné opatrenie, pretože t. č. sa odporca už v predmetom dome nezdržuje a posúdenie toho, či konanie odporcu odôvodňuje vylúčiť ho z užívania predmetného domu z dôvodu fyzického alebo psychického násillia alebo hrozby takéhoto násillia. Súd v konaní v zmysle § 146 ods. 2 Občianskeho zákonníka skúmal existenciu fyzického alebo psychického násillia, eventuálne existenciu čo i len hrozby takéhoto násillia, realizáciu násillia vo vzťahu k navrhovateľke alebo blízkej osobe, ktorá býva v spoločnom dome a prípadnú intenzitu, zníženie kvality spolužitia a či toto spolužitie je možné objektívne považovať za znesiteľné.

Súd vzal do úvahy aj tú skutočnosť, že navrhovateľka je fyzická osoba ženského pohlavia a podobne skúmal tieto podmienky aj voči synom účastníkov. Súd dospel k názoru, že navrhovateľka v tomto smere neuniesla dôkazné bremeno, nepreukázala existenciu podmienok na postup podľa zákonného ustanovenia § 146 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Súd mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že medzi účastníkmi sú rôzne závažné a intenzívne konflikty, nedorozumenia a nezhody. Z výpovede samotnej navrhovateľky na pojednávaní ako aj z listinných dôkazov založených v spise vyplýva, že tieto nezhody boli riešené vo viacerých priestupkových aj trestných konaniach (vždy na základe podnetu navrhovateľky), avšak správanie odporcu nikdy nedosiahlo charakter priestupku ani trestného činu, pretože odporca nebol nikdy uznaný za vinného z akéhokoľvek priestupku či trestného činu vo vzťahu k navrhovateľke alebo ich deťom. Je pravda, že podľa § 135 ods. 2 O.s.p. je súd viazaný iba rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt a kto ich spáchal, avšak vychádzajúc z ustálenej judikatúry súdov nemôže nechať úplne bez povšimnutia fakt, že vo vzťahu k danej osobe bolo v priestupkové alebo trestné konanie zastavené, vec bola odložená a podobne. Aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí, publikovanom Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu pod č. R 27/1977 vyslovil, že súd je v občianskom súdnom konaní vždy viazaný rozhodnutím o tom, že bol spáchaný trestný čin, ale musí vychádzať aj z iných rozhodnutí vynesovaných v trestnom konaní, a dbať o to, aby sa s nimi nedostal do rozporu. Aj keď je teda súd v občianskom súdnom konaní výslovne viazaný len odsudzujúcim rozsudkom vynesovým v trestnom konaní, nemôže ponechať bez povšimnutia oslobodzujúci rozsudok, ak sa v ňom konštatuje, že skutok, z ktorého sa vyvodzuje nárok na náhradu škody, nespáchal žalovaný a podobne. V danej veci závery správneho orgánu, prejednávajúceho incidenty, ktoré sa medzi účastníkmi odohrali v dňoch 16.04.2012, 27.04.2012, 22.05.2012, 27.08.2012 a 30.08.2012 spočívali v tom, že sa nepodarilo preukázať odporcovi vinu za daný skutok (rozhodnutie Obvodného úradu Trenčín, Odbor všeobecnej vnútornej správy č. 325/2012/04338/Ple zo dňa 25.07.2012, č. 497/2012 Heg zo dňa 04.10.2012) alebo nebola vôbec naplnená skutková podstata priestupku proti občianskemu spolunažívaniu vo vzťahu k navrhovateľke a synom účastníkov (rozhodnutia Obvodného úradu Trenčín, Odbor všeobecnej vnútornej správy č. 350/2012 Heg zo dňa 20.08.2012). Uvedené nezhody nabrali intenzitu po tom, ako sa odporca zo spoločnej domácnosti odsťahoval, navrhovateľke oznámil, že sa hodlá rozviesť a našiel si novú partnerku. V konaní o rozvod účastníkov nebol ešte riešený žiaden konkrétny incident medzi nimi a takýto konkrétny incident, majúci charakter násillia odporcu voči navrhovateľke alebo ich synom, nebol ani príčinou rozvodu. V tomto konaní navrhovateľka opierala svoj nárok predovšetkým o incidenty, ktoré sa medzi účastníkmi prihodili v dňoch 16.04.2012, 27.04.2012, 22.05.2012, 27.08.2012 a 30.08.2012, ktoré navrhovateľka charakterizovala ako prejavy násillia odporcu k nej, resp. ich synom. Čo sa týka udalostí dňa 16.04.2012, tento bol predmetom priestupkového konania Obvodného úradu Trenčín, Odbor všeobecnej vnútornej správy č. 325/2012/04338/Ple. Navrhovateľka v priestupkovom konaní uviedla, že v tento deň asi o 15:30 hod ju mal odporca doma fyzicky napadnúť, udrieť do oblasti hrudníka, chytiť ju za vlasy, vyhrážať sa jej fyzickou likvidáciou slovami že „ju zabije a nikto ju nenájde“. Odporca v priestupkovom konaní toto jej tvrdenie poprel, čo znamená, že ide o tvrdenie proti tvrdeniu a dôkazné bremeno na preukázanie takého konania odporcu zaťažuje navrhovateľku. Synovia účastníkov M. a V. C. k tomuto v priestupkovom konaní uviedli, že svedkami tejto udalosti neboli a o uvedenom nemali vedomosť. Pokiaľ svedok V. C. v konaní pred správnym orgánom ohľadne daného incidentu na otázku odporcu uviedol, že sa mal navrhovateľke vyhrážať tak, že čaká na to, kedy mama zaspí a potom ešte len uvidí, toto tvrdenie mal súd za účelové, pretože odporuje tvrdeniu samotnej navrhovateľky ako tvrdenej obeť vyhrážania, pričom svedok sám predtým, pri spontánnej výpovedi uviedol, že nebol svedkom fyzického napadnutia jeho matky otcom, počul niečo o vyhrážaní, ale presné znenie nevedel uviesť. Pokiaľ ide o incident dňa 27.04.2012, ktorý bol taktiež predmetom priestupkového konania Obvodného úradu Trenčín, Odbor všeobecnej vnútornej správy č. 325/2012/04338/Ple, kedy mal odporca z detskej izby v predmetnom dome odcudzit' zakladač, ktorom sa nachádzali rôzne dokumenty a dispozičné karty, opätovne ide o tvrdenie navrhovateľky proti tvrdeniu odporcu, pretože ani jeden zo synov nebol prítomný pri údajnej krádeži a pri svojich výpovediach v správnom konaní aj v konaní pred súdom vychádzali len z toho, čo im uviedla matka, t.j. navrhovateľka. Navrhovateľka aj synovia síce pri výpovedi pred správnym orgánom aj v konaní pred súdom zhodne potvrdili, že odporca sa k uvedenému skutku napokon priznal, ale ani v takom prípade toto konanie odporcu nenaplnia charakteristiku násillia, zameraného voči životu a zdraviu navrhovateľky alebo ich detí, ktorých ochrana je účelom § 146 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Ide o konanie odporcu, zamerané predovšetkým na vzťah účastníkov k ich spoločnému majetku a vyplýva z nezhôd účastníkov ohľadne nakladania s ich majetkom, tvoriacim BSM počas rozvodového konania, ktorého boli v tom čase obaja účastníkmi. Na pojednávaní súdu dňa 19.11.2012 navrhovateľka doplnila, že dňa 27.04.2012 sa po hádke s odporcom v dielni vrátili do domu, ona do kuchyne, M. do

svojej izby, Adam do blízkosti kuchyne, keď prišiel odporca do kuchyne a začala medzi nimi slovná hádka, po ktorej na ňu aj fyzicky zaútočil, sácal ju a ťahal za vlasy. Keďže V. bol blízko, pribehol a začal ju brániť, o chvíľu dobehol M., odporca prestal na ňu útočiť a odišiel do dielne. Syn M. na pojednávaní súdu dňa 22.11.2013 zasa vypovedal, že odporca prišiel za matkou do kuchyne, pýtal peniaze, potom ju začal škrtiť. On počul krik, dobehol tam, brat tam už bol a ich rozbraňoval. Syn V. na pojednávaní súdu dňa 22.11.2013 uviedol, že bol s M. v izbe, keď počul krik, keď tam prišiel, videl, ako otec útočil na mamu. Snažil sa mu v tom zabrániť, potom prišiel aj brat. Keď dobehol do kuchyne videl, ako otec škrtí mamu. Chytil ho za ruku a odťahoval ho, potom sa postavil medzi nich. Potom prišiel aj brat a otec neskôr odišiel. Mal za to, že uvedené spomenul aj pri pojednávaní priestupku. Túto skutočnosť ale navrhovateľka pri oznamovaní incidentu z 27.04.2012 ani pri výsluchu pred správnym orgánom ohľadne tohto incidentu dňa 11.07.2012 neuviedla, rovnako ako synovia Jakub a V., vypočutí správnym orgánom ako svedkovia dňa 11.07.2012. Navrhovateľka pred súdom tvrdila, že pri údajnom incidente zo dňa 27.04.2012 - jej fyzickom napadnutí boli prítomné obe deti, hoci v zápisnici aj v rozhodnutí z priestupkového konania sa uvádza, že deti prítomné neboli. Pri výsluchu dňa 22.05.2012 správnym orgánom vo veci č. 350/2012 Heg, ohľadne incidentu medzi účastníkmi zo dňa 22.05.2012 navrhovateľka zasa uviedla, že v deň 27.04.2012 mal odporca fyzicky napadnúť syna M., nie ju, čo potvrdil aj syn M. pri výsluchu dňa 22.05.2012. Syn V. zasa v tomto správnom konaní dňa 15.06.2012 vypovedal, že odporca naposledy matku napadol v januári 2012, keď ju mal chytiť pod krk a tlačiť k stene, od čoho upustil po jeho príchode. Z uvedeného vyplýva, že výpovede navrhovateľky a svedkov M. a V. C. nie sú konzistentné, sú v nich závažné rozpory, pričom údajné fyzické napadnutie navrhovateľky navrhovateľka ani synovia účastníkov M. a V. neoznámili bezprostredne po čine, respektíve priamo v správnom konaní vo veci č. 350/2012 Heg, ktorého predmetom bol práve tvrdený skutok odporcu zo dňa 27.04.2012, ale toto navrhovateľka uviedla až na pojednávaní súdu v novembri 2012, teda viac ako pol roka po údajnej udalosti, synovia dokonca až po roku od tvrdenej udalosti. Z tohto dôvodu mal súd ich výpovede za účelové, motivované snahou uviesť v konaní odporcu prvky násillia, smerujúce proti životu a zdraviu navrhovateľky, respektíve synov, ktoré ale v ich pôvodných výpovediach bezprostredne po tomto čine v správnom konaní, ktorého predmetom bol práve tento skutok, absentujú. Navrhovateľka ďalej pri výsluchu súdom popísala incident zo dňa 22.05.2012, ktorú výpoveď potvrdil aj syn M. a v podstate zhodne na súde vypovedal aj odporca. Ich výpovede v zásade korešponujú s výpoveďami učenými v priestupkovom konaní, vedenom Obvodným úradom Trenčín, Odbor všeobecnej vnútornej správy pod č. 350/12- Heg. Uvedené konanie odporcu však podľa názoru súdu nie je možné považovať za násillie namierené proti životu alebo zdraviu navrhovateľky alebo syna M., ale ide o konflikt účastníkov, ktorý sa opätovne týkal rodinného majetku a nakladania s ním. Uvedená skutočnosť vyplýva aj z toho, že navrhovateľka samotná pri výsluchu priestupkovým orgánom potvrdila, že v konaní odporcu nešlo o úmysel napadnúť ich ale predovšetkým o to, aby sa dostal k počítaču a aby si ho mohol odniesť. Taktiež syn M. na otázku správneho orgánu, ako vnímal konanie otca, odpovedal, že je presvedčený, že v prvom rade mu išlo o to, aby sa dostal k počítaču. Incident zo dňa 27.08.2012, riešený Obvodným úradom Trenčín, Odbor všeobecnej vnútornej správy pod č. 497/12- Heg, popísala navrhovateľka aj svedok M. C. obdobne ako v priestupkovom konaní. Výpoveď odporcu na súde sa líšila v tom smere, že hoci uvedený skutok opätovne poprel, tvrdil, že len išiel okolo M. izby a cez okno, otvorené na ventilačku, nahliadol do izby. Keď navrhovateľka so synom zbadali, že nakúka do izby, vybehli, vzpažili ruky a takýmto spôsobom mu bránili vstupe do izby. Odišiel do dielne a keďže mal strach, že navrhovateľka opäť zavolá policajtov, opustil dom. Jeho výpoveď je ale v rozpore s výpoveďou učenou pred správnym orgánom, resp. OO PZ Trenčín, bezprostredne po incidente, v ktorej pripustil, že sa do izby snažil dostať, pretože tam má posteľ a myslel si, že sa tam môže nachádzať náradie z dielne, ktoré mu predtým zmizlo. Súd sa priklonil k jeho výpovedi zo správneho konania a výpoveď pred súdom mal za účelovú, motivovanú snahou o „zmiernenie“ jeho konania v tento deň. Odhliadnuc od uvedeného ale súd opätovne musel konštatovať, že uvedené konanie odporcu nebolo primárne motivované snahou ublížiť navrhovateľka alebo jeho synovi fyzicky, či spôsobovať im psychické utrpenie, ale skôr snahou získať prístup k majetku účastníkov, čo ale nie je postačujúce na to, aby súd vykonal tak závažný zásah do jeho ústavného vlastníckeho práva, akým aplikácia § 146 ods. 2 Občianskeho zákonníka nesporne je. Napokon incident dňa 30.08.2012, ktorý nebol riešený v priestupkovom ani trestnom konaní sa odohral taktiež na dvore rodinného domu. Navrhovateľka ohľadne neho na súde vypovedala tak, že s Jakubom bola na zápise v Bratislave, v dome zostal len V.. Odporca prišiel s jeho otcom a začali na nákladné vozidlo - Áviu nakladať stavebný materiál. Keď to V. zbadal, zatelefonoval jej a ona mu povedala, nech to nechá tak, hlavne aby mu neublížil. Za chvíľu mi opäť zavolať, že nakladajú aj palivové drevo a že toto mu nedovolí, potom už telefón nedvíhal. Po návrate domov jej V. popísal situáciu tak, že najskôr sa s odporcom doťahovali o palivové drevo na zemi. Keďže odporca naďalej nakladal palivo, vyskočil

V. na Áviu, čo odporca dal na auto, V. zhadzoval dolu. Odporca nato chytil kladu o veľkosti asi 1 m a zahnal sa V. po nohách. V. bol nútený zoskočiť z Ávie, inak by ho bol odporca zasiahol. Po tomto incidente svokor povedal odporcovi, aby to nechal tak, že drevo odvezú na druhýkrát a odišli. Odporca k uvedenému uviedol, že nakladal so svojim otcom jeho drevo, pribehol syn V., spočiatku len sledoval, čo robia. Keď chcel naložiť aj drevo na kúrenie, vyskočil na auto a drevo zase zhodil dole. V. reagoval tak, že rukou, v ktorej držal poleno, sa napriahol voči nemu. Vtedy zakročil odporcov otec, aby všetko nechal tak, že ho V. zabije. V. teda vyhádzal korbu, otec drevo uložil naspäť do stodoly a bez dreva odišli. Svedok V. C. uviedol, že odporca prišiel s niekým cudzím, brali drevo zo stodoly. On volal mame, ktorá mu povedala, že to má nechať tak. Snažil sa, ale keď brali aj palivové drevo, zasiahol. Odporca chytil drevo a zahnal sa po ňom. On ho odstrčil, odporca ďalej vyhadzoval drevo na Áviu. Adam vyskočil na auto a drevo zhadzoval späť, lebo ho potrebovali. Odporcov otec potom odporcovi povedal, aby to nechal tak, že to vezmú inokedy. Svedok L. C. starší, otec odporcu vypovedal, že dňa 30.08.2012 prišli k domu zobrať jeho materiál - dosky. Dosky naložili a syn si chcel vziať aj trochu dreva. Ako hodil na Áviu 4 až 5 kúskov. V. vyskočil na kolesá, že to drevo brať nebude, že to je ich, ale syn, odporca ho nepočul. V. stál nad ním červený, päsťe zovreté, kričal na neho že „Ty chrapúň, nebudeš brať to drevo“. Snažil sa to ukľudniť a synovi povedal, nech to nechá tak. Potom bolo všetko v poriadku. Opätovne, aj pri tomto incidente musel súd na základe výpovedí účastníkov konania a svedkov konštatovať, že nešlo o násilie zo strany odporcu, smerujúce proti životu alebo zdraviu navrhovateľky alebo syna V., ktorým by odporca chcel ublížiť fyzicky alebo psychicky, ale o konflikt rovnocenných strán pri nakladaní s majetkom rodiny. Svedok V. C., napriek upozorneniu navrhovateľky, aby do veci nezasahoval, sám, aktívne vstúpil do majetkového konfliktu s odporcom, ktorý ho nijakým spôsobom v dome neohrozoval a nekontaktoval sa s ním. Následné trestné konania, začaté na základe trestných oznámení navrhovateľky, vedené na OR PZ Trenčín, Odbor poriadkovej polície pod ČVS: ORP-1810/TN-TN-2012; ČVS: ORP-1829/TN-TN-2012 a ČVS: ORP-118/TN-TN-2013 sa týkali údajných prečinov odporcu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. g/ Trestného zákona z dôvodu, že nerešpektuje nariadené predbežné opatrenia, ktoré konania ale boli zastavené, resp. vec bola odmietnutá z dôvodu, že skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci, resp. skutok nenaplnil znaky skutkovej podstaty uvedeného prečinu. Taktiež Okresný súd Trenčín vydal dňa 05.03.2013 rozsudok sp.zn. 8T/176/2012, ktorým odporcu oslobodil spod skutku právne posúdeného obžalobou Okresnej prokuratúry Trenčín ako prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia zo dňa 14.09.2012. Uvedené trestné konania sa netýkali násilného správania odporcu, smerujúceho proti životu a zdraviu navrhovateľky alebo ich synov, naviac odporca nebol uznaný za vinného ani z týchto skutkov, keďže skutky neboli ani kvalifikované ako trestné činy. Vzhľadom k uvedeným skutočnostiam nie je daný predpoklad na postup podľa zákonného ustanovenia § 146 ods. 2 Občianskeho zákonníka, pretože správanie odporcu neodôvodňuje jeho úplné alebo čiastočné vylúčenie z užívania domu. Nebolo preukázané, že by spolužitie účastníkov bolo neznesiteľné v dôsledku fyzického alebo psychického násillia v zmysle vyššie popísanej definície násillia zo strany odporcu, resp. jeho hrozby. Navrhovateľka pritom nie je na odporcovi závislá ani materiálne, dosahuje relatívne dobrý príjem a z dokazovania vyplynulo, že na jej strane v sporoch účastníkov vystupujú synovia účastníkov, ktorí sú dospelými mladými mužmi. Synovia účastníkov napokon síce prejavili obavu z ďalšieho spolužitia účastníkov, avšak nevyslovili obavu v tom smere, že by odporca mal ich alebo navrhovateľku fyzicky napadnúť tak, že by im spôsobil ujmu na zdraví, ale skôr v majetkovom smere, že im vezme drevo alebo nejaké iné veci, nebude prispievať na domácnosť, vezme jedlo, ktoré kúpi navrhovateľka, vezme ich počítač a podobne. Aj syn M. „vyhrážky“ odporcu videl v tom, že odporca uviedol, že príde na jeho maturity, že nebude platiť jeho vysokú školu a nech si na ňu zarobí sám a podobne, čo ale rozhodne nepredstavuje hrozbu fyzickým a ani psychickým násillím (ktoré by v zmysle vyššie popísanej definície násillia priamo narúšalo slobodnú vôľu a dôstojnosť menovaného) zo strany odporcu. M. výslovne uviedol, že nemá strach že by mu odporca ublížil, ale skôr matke alebo bratovi. Súd podporne poukazuje aj na rozsudok Okresného súdu Trenčín č.k. 31P/138/2012-149, podľa ktorého sa syn M. k odporcovi správal urážlivým spôsobom a obmedzoval ho v užívaní jeho majetku, o čom napokon svedčia aj listy, napísané M., založené v spise na č.l. 31-32, z ktorých napokon vychádzal i súd vo veci sp.zn. 31P/138/2012. Syn V. C. síce pred súdom vypovedal, že má z otca strach, aby nenapadol jeho alebo matku alebo brata, ale v rozpore s jeho výpoveďou je jeho vlastné konanie, keď (ako je už uvedené vyššie), napríklad dňa 30.08.2012 aktívne vstúpil do majetkového sporu účastníkov, napriek tomu, že odporca ho nijako neohrozoval a napriek odporúčaniu zo strany matky, aby do veci nezasahoval. Pri tomto konflikte aj podľa svojej vlastnej výpovede pritom vystupoval voči odporcovi otvorene, bez obáv o svoj život alebo zdravie. Taktiež podľa správy z psychologických konzultácií ÚPSVaR zo dňa 17.04.2013 je dialóg medzi odporcom a V. skôr ostrejšou výmenou názorov z oboch strán, čo nesvedčí o strachu V. z odporcu. Uvedené vo všeobecnosti nesvedčí o reálnom strachu synov M. a V. o život a zdravie

svoje alebo navrhovateľky. Spory a incidenty medzi účastníkmi a ich synmi majú podľa názoru súdu charakter rovnocenných konfliktov, kde nevystupuje silnejšia a slabšia strana a sú motivované jednak nezhodami prameniáciami z rozvodu účastníkov a jednak nezhodami pri nakladaní s rodinným majetkom. Rozhodnutie o náhrade trov konania účastníkov odôvodnil súd prvého stupňa podľa § 142 ods. 1 O.s.p.. Odporca, ktorý mal vo veci plný úspech, mal v zmysle § 142 ods. 1 O.s.p. právo na náhradu trov konania. Trovy konania odporcu spočívali v náhrade zaplatených súdnych poplatkov 99,- eur a v trovách právneho zastúpenia vyčíslených súdom prvého stupňa podľa vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb. Navrhovateľke súd uložil povinnosť zaplatiť odporcovi náhradu trov konania na účet jeho advokáta podľa § 149 ods. 1 O.s.p..

Proti tomuto rozsudku podala včas odvolanie navrhovateľka. Podľa nej súd prvého stupňa dospel na základe vykonaného dokazovania k nesprávnym skutkovým zisteniam jeho rozhodnutie tiež vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukázala na to, že v predmetnej veci vyhovel súd prvého stupňa jej návrhu na nariadenie predbežného opatrenia a odporcovi dočasne zakázal vstupovať do predmetného domu z dôvodu, že hrozbu fyzického a psychického násillia zo strany odporcu mal za osvedčenú. Rozhodnutie o nariadení predbežného opatrenia potvrdil aj odvolací súd, ktorý v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že odsúdenie za trestný čin alebo priestupok nie je podmienkou na vylúčenie odporcu z užívania spoločnej nehnuteľnosti. Táto úvaha je plne aplikovateľná i pri rozhodovaní o veci samej. Okrem toho odvolací súd ustálil a priamo uviedol, že odporca sa dopúšťa na navrhovateľke a na deťoch násillia. Tento skutkový záver súd prvého stupňa pri rozhodovaní ignoroval. Súd prvého stupňa sa priklonil na stranu násillníka a vykonané dôkazy nevyhodnotil objektívne a nestranne. Dokazovanie zameral len na zistenie, či sa odporca dopúšťať násillia, vôbec sa však nevysporiadal s otázkou, či existuje zo strany odporcu do budúcnosti hrozba fyzického alebo psychického násillia. Domáce násillie sa odohráva v uzavretých priestoroch a spravidla bez svedkov. Zákonodarca práve z dôvodu obtiažneho preukazovania domáceho násillia ako jeden z predpokladov na postup podľa § 146 ods. 2 Občianskeho zákonníka zakotvil i hrozbu fyzického alebo psychického násillia. Ratio legis takejto úpravy je, že nemožno čakať dovtedy, kým násillník spôsobí svojej obeti vážne zranenie, prípadne inú obdobnú ujmu, ale je potrebné riziku ujmy predchádzať tak, že súd násillníka úplne vylúči z užívania spoločnej nehnuteľnosti. Skutkový záver súdu prvého stupňa, podľa ktorého nebolo preukázané, že sa odporca dopúšťať fyzického násillia voči navrhovateľke a deťom, je v príkrom rozpore s výsledkami vykonaného dokazovania. Zo svedeckých výpovedí synov M. a V. vyplynulo, že odporca pri incidentoch v dňoch 19.4.2012 /tu mala asi navrhovateľka na mysli incident zo dňa 27.4.2012/ a 22.5.2012 správal násillne. Navrhovateľka sa nemôže ani stotožniť s konštatáciou súdu prvého stupňa, že incident dňa 22.5.2012 nemožno považovať za násillie, ale išlo o konflikt týkajúci sa rodinného majetku. Súd prvého stupňa toleruje odporcovi akékoľvek prostriedky len preto, že konanie odporcu primárne smerovalo k zmocneniu sa počítača a do budúcnosti tak aprobeje jeho konanie. Pri zistenom agresívnom správaní odporcu nemôže navrhovateľka brať na ľahkú váhu ani jeho vyhrážku, ktorú počul aj syn V., že čaká na to, kým zaspí a potom ešte len uvidí. Súd prvého stupňa nechal bez povšimnutia aj M. svedeckú výpoveď, ktorý potvrdil, že videl ako odporca navrhovateľku udrel a videl aj to, ako ju odporca pri incidente dňa 27.4.2012 škrtil a M. sa vyhrážal, že mu dá pár faciek. Aj odporcove vyhrážky, že príde počas M. maturit do školy a urobí mu cirkus, je potrebné považovať za psychické týranie. Pokiaľ súd prvého stupňa uviedol, že neuveril svedeckým výpovediam M. a V., je v tejto časti úsudok súdu arbitráry a ničím nepodložený. Porovnaním ich výpovedí v priestupkových konaniach a v tomto konaní pred súdom nie je možné zistiť jeden jediný rozpor, t.j. že by si ich výpovede vzájomne protirečili, resp. nemohli popri sebe obstáť. Ak ich výpovede nie sú obsahovo totožné, tak pri výsluchu pred súdom mali možnosť vlastnými slovami spontánne opísať priebeh incidentov a v priestupkových konaniach len odpovedali na otázky vyslúchajúceho a ten zaznamenal len časť výpovede, ktorú považoval za dôležitú. Navrhovateľka sa teda domnieva, že súd prvého stupňa pochybil, keď z vykonaného dokazovania neidentifikoval fyzické a psychické násillie, ktorého sa odporca na navrhovateľke a ich deťoch dopúšťať a najmä, že neidentifikoval vážnu a odôvodnenú hrozbu takéhoto násillia do budúcnosti. Nakoniec navrhovateľka uviedla, že nesúhlasí ani s výrokom rozsudku súdu prvého stupňa o náhrade trov konania. Jednak sa súd prvého stupňa nezaoberal existenciou dôvodov hodných osobitného zreteľa podľa § 150 ods. 1 O.s.p.. Ak by tak urobil musel by prísť k záveru, že nie je v možnostiach navrhovateľky priznanú náhradu trov konania zaplatiť. Ich výška je na úrovni mesačného platu navrhovateľky, z ktorého ona musí hrať všetky výdavky na domácnosť ako aj výdavky svojich synov, ktorí nie sú schopní sami sa živiť. Namietajú aj priznanie odmeny za úkony právnej pomoci, ktoré nemožno považovať za účelné uplatňovanie alebo bránenie práva. Má na mysli odvolanie proti uzneseniu o nariadení predbežného opatrenia, návrh na zrušenie

predbežného opatrenia, vyjadrenie k odvolaniu navrhovateľky proti uzneseniu súdu prvého stupňa č.k. 27C/199/2012-128 a dovolanie odporcu proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne č.k. 6Co/2/2013-140. V týchto prípadoch išlo o obranu odporcu proti predbežnému opatreniu, ktoré však bolo dôvodné a odporca nebol v odvolacom, resp. dovolacom konaní úspešný a preto mu za tieto úkony nepatrí náhrada trov konania. Navrhovateľka preto navrhuje, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že návrhu vyhovie, alternatívne, aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

K odvolaniu navrhovateľky sa písomne vyjadril odporca. Podľa neho dôvody odvolania uvádzané navrhovateľkou neexistujú. Závery súdu prvého stupňa v rámci sudcovskej úvahy a podrobného hodnotenia dôkazov obsiahnuté v prvostupňovom rozsudku vyplynuli z rozsiahle vykonaných dôkazov, pričom prvostupňový súd použil nielen správny právny predpis na daný skutkový stav sa vzťahujúci, ale ho i správne vyložil. Odporca sa ohradzuje na to, že v odvolaní navrhovateľky je označený za násilníka. V konaní nevyšli najavo žiadne dôkazy o takejto skutočnosti. Vykonané dôkazy svedčia o tom, že násilné správanie a vyvolávanie zbytočných konfliktov možno pričítať jedine navrhovateľke. Súd prvého stupňa správne zistil, že hrozba násillia zo strany odporcu do budúcnosti neexistuje a tiež, že takáto neexistovala ani v minulosti. Čo sa týka výpovedí synov, súd prvého stupňa takmer vo všetkých prípadoch konštatoval nielen rozpornosť v ich výpovediach v priestupkových konaniach a v tomto súdnom konaní, ale z prejavov týchto osôb na pojednávaní vyplynula voči osobe odporcu arogantnosť a predpojatosť. Syn V. sa na neho napriahol polenom, keď chcel z dreva v bezpodielovom spoluvlastníctve naložiť malé množstvo. Pokiaľ ide o syna M., samotný súd prvého stupňa zamietol jeho návrh voči odporcovi na priznanie výživného z dôvodu, že by jeho priznanie bolo v rozpore s dobrými mravmi. O hodnovernosti výpovedí synov účastníkov tak mohol mať súd prvého stupňa závažné pochybnosti. Všetky konflikty vyplývali len z rozporov účastníkov vyplývajúcich zo snahy navrhovateľky o zbavenie odporcu nároku na adekvátnu náhradu pri vyporiadaní BSM účastníkov. Pokiaľ ide o rozhodnutie o náhrade trov konania, podľa odporcu neexistujú žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa na to, aby odporcovi náhrada nebola priznaná. Navrhol preto, aby odvolací súd v celom rozsahu rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a jemu priznal vyčíslenú náhradu trov odvolacieho konania.

Krajský súd ako súd odvolací vec preskúmal podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je potrebné ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdiť.

Súd prvého stupňa vzal do úvahy všetky skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov vyplynuli, neopomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo, výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 132 až § 135 O.s.p.. Pri rozhodovaní súd prvého stupňa použil správny právny predpis, správne ho vyložil a na daný skutkový stav ho aj správne aplikoval.

Odvolací súd sa preto stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvého stupňa a z tohto dôvodu si odvolací súd aj osvojil dôvody napadnutého rozhodnutia, v celom rozsahu na ne poukazuje v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. a k odvolacím námietkam navrhovateľky dodáva nasledovné:

V prvom rade je potrebné uviesť, že rozhodnutie o predbežnom opatrení nijakým spôsobom neprejudikuje, a ani nemôže, rozhodnutie vo veci samej. Pri rozhodovaní o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia súd v zásade nevykonáva riadne dokazovanie a svoje rozhodnutie založí na skutočnostiach, ktoré má osvedčené z predložených listín, prípadne z tvrdení navrhovateľa predbežného opatrenia. Za osvedčené skutočnosti je pritom potrebné považovať skutočnosti, ktorých existencia sa vzhľadom na obsah predložených listín a tvrdenia navrhovateľa predbežného opatrenia javí ako pravdepodobná, logická a dôvodne nespochybnená. Existencia takýchto skutočnosti sa však v ďalšom konaní nemusí vždy potvrdiť. V konaní vo veci samej súd vykonáva riadne dokazovanie, na návrh obidvoch strán sporu a spravidla tak aj vo väčšej miere ako v konaní o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia. Výpovede účastníkov a svedkov ako aj predložené listinné dôkazy alebo aj iné dôkazy súd overuje, vzájomne konfrontuje, porovnáva a zasadzuje do vzájomných súvislostí. Výsledkom celej tejto činnosti potom nutne nemusí byť potvrdenie skutočností, ktoré mal súd pri rozhodovaní o nariadení

predbežného opatrenia len za osvedčené. Preto ani v tomto prípade nie je pre rozhodnutie o návrhu navrhovateľky vo veci samej podstatné, že na jej návrh bolo vo veci vydané predbežné opatrenie, ktorým bolo odporcovi dočasne zakázané vstupovať do rodinného domu účastníkov z dôvodu, že súdy mali za osvedčené, že odporca sa na navrhovateľke a spoločných deťoch dopúšťa násillia.

Pokiaľ ide o odvolacie námietky navrhovateľky, že súd prvého stupňa nesprávne zistil skutkový stav, keď nemal za preukázané fyzické a psychické násillie odporcu voči nej a spoločným deťom s tým, že arbitrárne a nepodložene neuveril svedeckým výpovediam synov M. a V., odvolací súd uvádza, že tieto námietky dôvodné nie sú. Súd prvého stupňa v súlade s § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení svojho rozhodnutia jasne a výstižne uviedol, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil. Správne pritom poukázal na viaceré rozpory medzi svedeckými výpoveďami synov účastníkov ale aj navrhovateľky v správnych konaniach a v tomto súdnom konaní ohľadne incidentu dňa 27.4.2012, pričom tieto nemohli byť spôsobené len rozdielnosťou pri vedení výsluchu a protokolácii výpovedí v správnom a súdnom konaní /incident dňa 27.4.2012 sa týkal odcudzenia zakladača s rôznymi dokumentmi a dispozičnými kartami odporcom, takto bol navrhovateľkou ohlásený a tak o ňom aj ona i synovia účastníkov vypovedali v správnom konaní a o fyzické násillie zo strany odporcu bol doplnený až následne pri výpovedi navrhovateľky a syna M. v správnom konaní týkajúceho sa incidentu zo dňa 22.5.2012, pričom sa najprv malo jednať o násillie odporcu voči synovi M. a až v tomto súdnom konaní navrhovateľka i synovia účastníkov ako svedkovia incident zo dňa 27.4.2012 doplnili o násillie odporcu voči navrhovateľke/. Okrem toho súd prvého stupňa nezaložil svoje skutkové závery len na uvedených rozporoch ale aj na ostatnom vykonanom dokazovaní.

So súdom prvého stupňa možno súhlasiť aj v jeho hodnotení incidentov, ktoré sa udiali v dňoch 27.4.2012 /tu má odvolací súd na mysli incident s odcudzením zakladača bez neskôr tvrdeného násillia zo strany odporcu/, 22.5.2012, 27.8.2012 a 30.8.2012. Ako správne uviedol súd prvého stupňa tieto konflikty vyplynuli so vzájomných nedorozumení a nezhôd medzi navrhovateľkou a synmi účastníkmi na strane jednej a odporcom na strane druhej a týkali sa nakladania, dispozičie so spoločným majetkom účastníkov. Odvolací súd, bez toho aby aproboval násillie pri riešení takýchto konfliktov, musí uviesť, že zistené násillné konanie odporcu pri týchto incidentoch nebolo cielené na zdravie, či život navrhovateľky alebo spoločných detí účastníkov. Zo strany odporcu bolo násillné konanie len prekonávaním odporu, ktorý mu ostané osoby aktívne kládli v jeho snahe zmocniť sa spoločnej veci /incidenty v dňoch 22.5.2012, 27.8.2012 a 30.8.2012/, resp. takéto konanie bolo súčasťou konfliktu dvoch rovnocenných subjektov /incident dňa 30.8.2012 medzi odporcom a synom Adamom/. Takéto konanie, akokoľvek musí byť odmietnuté, nie je dôvodom pre obmedzenie užívacieho práva odporcu k spoločnému domu v zmysle § 146 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

Čo sa týka incidentu zo dňa 16.4.2012, o ktorom bolo vedené priestupkové konanie, tento tak ako ho opisovala navrhovateľka nebol preukázaný, a to tak v správnom konaní ako aj v tomto súdnom konaní. Zostal len v rovine ničím nepodložených tvrdení navrhovateľky, ktoré odporca popiera.

Odvolací súd sa stotožňuje aj s právnym posúdením zistených skutočností súdom prvého stupňa. Ako už bolo uvedené, súd prvého stupňa použil správny právny predpis, správne ho vyložil a na zistený skutkový stav ho aj správne aplikoval. Ako vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku, súd prvého stupňa z hľadiska splnenia podmienok stanovených § 146 ods. 2 Občianskeho zákonníka neposudzoval len existenciu fyzického alebo psychického násillia odporcu voči navrhovateľke a synom účastníkov ale aj hrozbu takého násillia do budúcnosti. Jeho záverom o nepreukázaní existencie takéhoto násillia alebo jeho hrozby do budúcnosti nemá odvolací súd čo vytknúť.

Nakoniec odvolací súd uvádza, že aj rozhodnutie súdu prvého stupňa o náhrade trov konania účastníkov je vecne správne. Odporca bol v konaní plne úspešný a preto má podľa § 142 ods. 1 O.s.p. právo na náhradu trov konania a to vrátane trov predbežného opatrenia /§ 145 O.s.p./ . Nie je pritom rozhodujúce, či bol odporca pri predbežnom opatrení so svojimi procesnými návrhmi a úkonmi /odvolaniu proti nariadeniu predbežného opatrenia, návrh na zrušenie predbežného opatrenia a podobne/ úspešný alebo nie. Dôležité je, že mal odporca úspech vo veci samej, čo mu zakladá právo na náhradu trov konania a z tohto dôvodu mu v zmysle § 145 O.s.p. patrí aj náhrada trov predbežného opatrenia.

Pokiaľ ide o navrhovateľkou tvrdený dôvod hodný osobitného zreteľa, výška priznanej náhrady trov konania v porovnaní s jej mesačným príjmom, ktorý má byť v zmysle § 150 ods. 1 O.s.p. dôvodom pre úplné alebo čiastočné nepriznanie náhrady trov konania odporcovi, odvolací súd sa ani v tejto otázke s odvolaním navrhovateľky nestotožnil. Aplikácia § 150 ods. 1 O.s.p. je v zmysle tohto zákonného ustanovenia možná len výnimočne. Samotná skutočnosť, že náhrada trov konania dosahuje výšku mesačného príjmu účastníka, ktorý by mal náhradu trov konania zaplatiť, sama osebe podľa odvolacieho súdu nepredstavuje dôvod hodný osobitného zreteľa, ktorý by výnimočnú aplikáciu ustanovenia § 150 ods. 1 O.s.p. odôvodňoval.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že v odvolacom konaní úspešnému odporcovi priznal proti navrhovateľke náhradu trov konania v sume 69,91 eur za trovy právneho zastúpenia odporcu v odvolacom konaní. Uvedená suma predstavuje tarifnú odmenu 61,87 eur za písomné vyjadrenie k odvolaniu navrhovateľky + 8,04 eur režijný paušál. Výška základnej sadzby tarifnej odmeny za úkon advokáta navrhovateľa je vypočítaná podľa § 11 ods. 1 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb. Výška režijného paušálu bola určená podľa § 16 ods. 3 uvedenej vyhlášky ako jedna stotina výpočtového základu pre rok 2014, v ktorom bol úkon právnej pomoci vykonaný. Povinnosť zaplatiť odporcovi náhradu trov konania uložil odvolací súd navrhovateľke k rukám právneho zástupcu odporcu podľa § 149 ods. 1 O.s.p..

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.